

можалъ нито да го погледне пріателски. Только много стагчи Иковлево то отръждено сѣрдце там богомерска зазистъ, що то зато въ молитвѣ тѣ си на Бога са сплака. Милостивый создатель, не го остави нито въ то сожаленіе, но мѣ рече: Врати са въ предѣли тѣ на родители тѣ си; азъ ще вѣждѣ съ тебе. Той часъ Иковъ са приготоуи, натвари жены тѣ и дѣца та си на вѣлбауди тѣ, и отиде съ стада та си во свое то отечество. Лаванъ иска съ силѣ да го възпрѣ, отиде подерѣ мѣ; но Богъ на сѣнѣ мѣ рече: Пазиса да не оскорвишъ Икова! И така по Божіѣ та заповѣдъ не мѣ направни никакво зло, но полюби дѣщерѣ си и внѣки тѣ си, и пѣсти ги съ миромъ.

Като доди на рѣкѣ Иорданъ, край Ханаанскій предѣлъ, начна Иковъ по много да са вои отъ врата си Исауа; зато проводи напредъ вѣстники, за да алатъ на Исауа вратово то мѣ пришествіе. Вѣстники тѣ мѣ са вратиѣ, и рекоѣ: Мы са ивиѣмы на врата ти Исауа. Онъ съ 400 дѣшѣ иди противъ тебе. Иковъ като чѣ това твѣдѣ са оплаши; раздѣли сички тѣ си чѣловѣцѣ, овцѣ, козы, волове и вѣлбаудѣ на двѣ; понеже е мыслилъ, какъ, ако дойди Исауъ и развѣи едно то отдѣленіе, то да може поне дрѣго то да повѣгне. Въ свѣтъ тѣ ношъ избѣра Иковъ отъ всичко то си иманье дарове за Исауа, раздѣли ги на пѣтъ стада, всако стадо придаде на особитѣ слѣга, и рече имъ: Идите напредъ отъ мене, и оставите междѣ всако стадо малко растоаніе. Всакомѣ же особито заповѣда: Ако тѣ срѣшнѣ вратѣ ми и запѣта. чѣе е тѣй стадо, което карашъ? да мѣ отговоришъ така: тѣй стадо е на твой слѣга Икова, което онъ Господинѣ своимѣ Исауѣ въ даръ проважда: и онъ самъ подеръ насъ иди.

При мѣдро то си расположеніе Иковъ и на Бога са помѣли така: Боже отца моего Авраама и отца моего Исаака! Господи! Който си ми рекалъ, да са вратиѣ въ отечество то си при моитѣ родители, и които си ми обѣщали, чи ще ми вѣдишъ хранитель! Толкѣ милость азъ никога не съмъ заслѣжилъ. Освѣнь таѣ тоагѣ нищо дрѣго не съмъ ималъ, когато